

7. A szenvedés lehet: sorsközösség megélése Krisztussal

A tényleges sorsközösséget már megfogalmazzuk a második részben. Szent Pál azt írja a Kolosszei levélben:

„Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem azt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből, Testének, az Egyháznak javára.”

Ha Jézus egyháza a kontrasztársadalom, akkor természetes dolog, hogy az ő követői elhatárolódnak az evilág fiainak élvezet-centrikus és rövidtávú életberendezkedésétől. Ez a másfajta életvitel olyan fajta szenvedéseket szolgáltat, amelyek birtokában úgy haladunk az életszentség útján, hogy egyre hasonlóbba leszünk Krisztushoz. Minél több ember fog Krisztussal sors-azonosságban élni, annál több lesz látható, tapasztalható az Ő egyházából.

KIRÁLY IGNÁCZ

ÜDVÖZÜLT GYILKOSOK?

Napjaink hírei drámai kérdéseket vetnek fel. Drámai helyzetek és drámai kérdések. A lefejezett, agyonszurkált, halálra gázolt keresztény sorsa megrendítő tragédia. Innen, keresztény oldalról nézve. Onnan, muszlim oldalról ez a magatartás erény. Akkor is az, ha az erőszakot általában elítélő közvélekedés azt mondja, hogy csak a radikális kis csoport csinál ilyeneket, a többség nem (Sulok Zoltán: „Köszönjük szépen...”). Másfél milliárdos létszám esetén mi is a kicsi csoport? Ha szereteteimet éri az erőszak, mi a kicsi, és mi a nagy csoport? El kell gondolkoznom a tények mélyén meghúzódó hitbéli kérdésekről...

1./ Ki üdvözül katolikuséknál? Aki lelkiismereti meggyőződése szerint éli le életét. Ahány ember, annyi lelkiismereti meggyőződés. Ahány vallási csoportosulás, annyi lelkiismereti irányulás. Ezen a vészes sokféleségen nem segít az arany szabály sem, mely szerint, amit szeretnék, hogy velem tegyenek, azt kell tennem másnak. Segíthetne, ha a fakír nem a szöges ágyat szeretné, ha az aszkéta nem az önsanyargatást szeretné, ha a szangvinikus nem a pörgést szeretné, ha a melankolikus nem a befelé forduló életét szeretné... Ha már individuumnak születünk, viselnünk kell ennek kérdésekre kényszerítő körülményeit.

„Azért vagyunk a világon, hogy Istent és szeretetét megismerjük, azt viszonzzuk, és eljussunk az örök életre” (Magyar katolikus katekizmus 3.o.). Már tizennyolc évesen átfogalmaztam: „...hogy Istent megismerjem és megismertessem, megszeressem és megszerettessem, megéljem és másokat is a megélésre vonzzak, hogy ezáltal üdvözüljek és üdvösségre segítsek.” Azóta a jézusi tájékozódás tovább szűkítette ezt Jézus Istenére, az Atyára, a Szeretet Istenére.

2./ Ki üdvözül muszliméknál? Ki kárhozik el? „Aki nem hisz Allahban és küldöttében Mohamedben, bizony a pokol tüzét készítettük elő ezeknek a hitetleneknek” (48. sz.)! „Aki orcáját aláatosan Allah felé fordítja, és helyesen cselekszik, annak meglesz a fizetsége az Úrnál” (2/112). Hogy ne legyen kétség az Allahhoz tartozást és a helyes cselekvést illetően, ott a saria, a vallási jogrend, amely az örök érvényű isteni rendelkezéseknek az élet minden területére kiterjedő gyűjteménye. Röviden: az üdvözül, aki Allahot a leghatalmasabbnak (akbar) vallja, és Mohamedet az ő prófétájának (mértékadónak, „kánonnak”). „Akik szembeszegültek Allahal és az ő küldöttjével... azoknak üssetek a nyakára kardotokkal” (8/13 és 12)!

3./ Gyilkos és áldozat a mennyek országában? Igen. De hogyan? A keresztény reméli, hogy azon a „lakomán” boldog asztalközösségben lesz Jézusával és szeretteivel. A muszlim reméli, hogy földi áldozataival szolgáltatja ki magát annál az asztalnál. Szegény Jóisten! Hogy tudja ott érvényre juttatni boldogító, egyetemes szeretetét?

Lehetséges, hogy mindenki a maga hite szerint üdvözül, és nincs keveredés? „Legyen neked a te hited szerint” (vö. Máté 2,29). Akkor a keresztény a maga krédója szerint üdvözül. A jézusi tájékozódás pedig az egymást kiszolgáló örök lakoma asztalközösségében lesz boldog.

Egy palesztin diáktól kaptam régen egy emlékérmét, amelyen nem az állt, hogy „Harc mindhalálig!”, hanem, hogy „Harc a győzelemig!”. Az én nem létező érmémen az kellene, hogy álljon: „Élni és éltetni!” Lehetséges, hogy jézusi alapon nem lehet megúszni a potenciális vértanúságot?

KIRÁLY IGNÁCZ

LÉNÁRD KONTRA BULÁNYI

Dönci bácsi, kontra Gyurka bácsi? Az Érted Vagyok 2020 áprilisi száma hozza Pálos Antal méltatóan elemző írását 1995-ből. Ekkor jelent meg Lénárd atyának az Erő az erőtlenségben című könyve. Valóban közösségi lelkiismeret-vizsgálatra indító könyv...

Mikor Lénárd atya, összességében tizennyolc és fél éves börtön után 1977-ben kiszabadult, Gyurka bácsi, meghívta piarista rendtársát egyik közösségi találkozónkra, az Attila utcába. Nem titkolt szándékkal: jó lenne beszeretgetni körünkbe ezt a szent életű paptestvért. Ekkor Lénárd atyában egy halk szavú, szerény és a „szabad” életben helyét kereső embert ismerhettünk meg. Emlékszem, hogy még a budapesti közlekedés is problémát jelentett neki, a világ annyira megváltozott a sok év alatt. Próbáltuk éreztetni vele nagy-nagy tiszteletünket és szeretetünket. Gyurka bácsi